

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: J. KNEPPELHOUT. — WRND. GRIFFIER: N. H. KINGMA
REDACTEURS: E. P. WELLENSTEIN — R. A. BRZESOWSKY.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
16e JAARGANG 9 FEBRUARI 1940 12 BLZ. No. 16

REDACTIONEEL

Hoewel bij het ter perse gaan van dit nummer de leergang „Ingenieur - Studie - Praktijk”, onder auspiciën van de Centrale Commissie in samenwerking met de Vereeniging van Delftsche Ingenieurs georganiseerd, nog niet ten einde is, kan nu reeds geconstateerd worden, dat de Delftsche studentenmaatschappij het groote belang van deze leergang ten volle beseft. Voor zeer velen waren de totnogtoe geboden aspecten een openbaring, en wij overdrijven niet als wij zeggen, dat de waarschuwendende woorden van Prof. Dr. Ir. J. A. Schouten over de gevaren die de vrije studie heden ten dage bedreigen, een diepen indruk hebben gemaakt. Waar velen tot nu toe de actualiteit van deze kwestie verre hebben onderschat, heeft de leergang in dit opzicht reeds een niet genoeg te waardeeren dienst aan alle Delftsche studenten bewezen.

Het heeft geen zin om thans reeds nader in te gaan op de teekening van den leergang, waar de voordracht van den Heer L. C. Sloth Blaauboer over „Ingenieursopleiding en Studentenleven”, en de „Samenvattingen van de besprekingen en conclusies” van Prof. Ir. J. Muysken nog van integreerend belang zullen blijken te zijn.

Den volgenden week hopen wij echter nader hierop terug te komen.

**

De snel groeiende verbazing, die den argeloozen lezer van de „Ingenieur” van 2 Februari j.l. heeft bevangen na de eerste alinea van „De Delftsche Driekleur”, moet na het verwerken van het slot van dit artikeltje plaats maken voor een wee gevoel van teleurstelling, intense teleurstelling over de wijze waarop men zich ditmaal heeft weten af te maken van de jaarlijksche taak de drie Delftsche Almanakken te recenseren.

Des te merkwaardiger is dit feit, waar enkele weken geleden in de „Ingenieur” nog vele kolommen werden gewijd aan de tegenwoordige mentaliteit onder de studeerenden in Nederland, en in het bijzonder die in Delft. Als waardemeter werd toen gebruikt een Redactioneel uit de Spiegel; hoewel velen zich misschien niet konden vereenigen met de conclusies, en genoemd artikel getrokken, sprak er in ieder geval een groote belangstelling uit voor de geest der jonge generatie, die elken Delftenaar slechts kon verheugen. En over de Almanakken voor het jaar 1939 gaf Ir. Wouter Cool nog een zeer uitgebreide beschouwing.

Men had dus op grond van het voorgaande een levendige interesse bij de Redactie van den „Ingenieur” voor de inhoud van den Almanak voor het jaar 1940 kunnen verwachten, die immers als waardemeter voor het peil der tegenwoordige studenten oneindig veel geschikter is dan een Redactioneel.

Doch inplaats van een gefundeerde kritiek treft men hier een

VEREENIGINGEN

DELFTSCHE STUDENTEN DEBATING CLUB.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Debating Club heeft in haar jongste Bestuursvergadering het besluit genomen om elk harer leden in de gelegenheid te stellen een inleiding te houden over een door hem zelf te kiezen onderwerp; het ligt in de bedoeling om eventueel meer van dergelijke inleidingen op één avond te doen plaatshebben. In verband met de stemmen, die van tijd tot tijd in het Corps opgaan over deze mogelijkheid, heeft het Bestuur gemeend te moeten onderzoeken, of inderdaad een spreker te vinden is, die in het kader der D. S. D. C. een inleiding zou kunnen houden. Mocht dit het geval zijn, dan zou dit zeker door een ieder op hoogen prijs worden gesteld.

Het Bestuur verzoekt derhalve elkeen die, zij het maar een concept voor een dergelijke uiting heeft, hiervan ten spoedigste opgave te doen.

J. R. REUS, Voorzitter.
E. P. WELLENSTEIN, Secretaris.

BERICHT.

De commissie uit het 1e jaar maakt bekend, dat op Maandag a.s. 8 uur in de bovenetzaal van de Sociëteit Phoenix een 1e Jaarsvergadering gehouden zal worden, teneinde een definitieve commissie uit het 1e jaar te kiezen. Komt allen!

Namens de commissie uit het 1e jaar,
M. GROENINX VAN ZOELLEN,
Secretaris.

vreemd mengelmoes van gemeenplaatsen, citaten en opmerkingen over wisselasjes aan, waarbij bovendien alle drie Almanakken door elkaar heen geciteerd worden, zoodat men nooit weet, over welken Almanak schrijver het heeft. Over mengelwerk wordt nauwelijks gerept, de teekeningen even genoemd; deze zijn in de beide mannelijke uitgaven „onderhoudend door origineele vondsten”. Wat betreft de kalender in den Almanak van het Corps, schrijver meent dat dit jaar van het gebruikelijke thema is afgeweken; bij het ter hand nemen van de uitgaven der laatste tientallen jaren, had hij kunnen zien, dat van een dergelijk „gebruikelijk thema” geen sprake is.

Waarlijk, de besprekingen, die men één dag na de uitreiking van den Almanak in de groote dagbladen kan aantreffen, bevatten meer essentieels dan deze niets-zeggende recensie van den heer Amst. S., die helaas zijn taak zoozeer onderschat heeft.

HET RIMP 1).

Na ampele overwegingen, ten deele ook als gevolg van de sympathieke en welwillende wijze, waarop de „Verantwoording” 1) ontvangen is, en gehoor gevende aan de vele stemmen, die zijn opgegaan om iets naders te vernemen over de onvoltooide tooneelschets „Het Rimp”, laten wij deze hier in ongewijzigde vorm volgen.

Ter toelichting zij nog vermeld, dat Gerard van der O. 1) met dit stuk kennelijk de bedoeling had, nieuwe perspectieven voor décors, spelers en ruimteverdeling te openen. Waar de lezer waarschijnlijk de geheele opzet ietwat lachwekkend zal vinden, moet hij bedenken, dat Van der O. „Het Rimp” geschreven heeft enkele dagen voor zijn plotseling verdwijnen, een periode, waarin zijn mateloze fantasie haar hoogtepunt bereikte; dat helaas zijn geniale dialoogkunst hieronder eenigszins geleden heeft, zal niet onopgemerkt blijven. Merkwaardig is voorts, dat twee figuren uit „De Romp” 1), n.l. Alexandertje en zijn kinderjuffrouw hier weer optreden.

(Het tooneel wordt door een spiegelruit van een muziekhandel in tweeën gedeeld; rechts van deze ruit het winkelinterieur, met étalage, toonbank, en verspreid talloze muziekinstrumenten; op de voorgrond trekt een groote, roode Turksche trom sterk den aandacht, die de ruimte tusschen tweede en derde coulis aan het oog onttrekt. De linkertooneelhelft stelt een iets achteraf gelegen winkelstraat voor; het voetlicht is hier geheel gedoofd, in tegenstelling met de rechterzijde; een versch gevallen sneeuwvacht bedekt de hobbelige klinkers, en een ouderwetsche gaslantaarn werpt een vaal schijnsel over de naargeestige straat. Bij het opgaan van het doek is de straat verlaten, terwijl in de winkel de 1e verkooper op een vleugel fragmenten uit Strawinsky's „l'Oiseau de feu” speelt; onverwachts stuift een kort, dik mannetje uit het privé-kantoor den winkel in).

(In de straat wordt een orgelman zichtbaar, die een klein pijp-orgeltje moeizaam door de dikke sneeuw voortduwt. Als hij voor den winkel is gekomen, begint hij te draaien, terwijl hij geïnteresseerd naar binnen kijkt).

(Om de hoek van de straat komen Alexander en zijn kinderjuffrouw aan; zij naderen snel, doch als ze bij het orgel zijn gekomen, blijft Alexander bewonderend naar de vergulde leeuwen kijken).

Alexander: „Dag orgelman. Zijn die lee . . . .”

Orgelman: „Ja zeker, hou jij je snavel maar, van jou valt toch niks te plukken! Zeg juffie, zou der geen centje afkunne voor een gesjochte mensch?”

Kinderjuffrouw (schiet in den lach): „Asjeblijft. (Geeft hem drie dubbeltjes). Kom, Alexander, we gaan verder!”

Alexander: (heeft zich geschrokken afgewend en ziet nu plotseling in de winkelétalage een nikkelen mondharmonica liggen): „Toe, juffrouw Trude, zou Alexander zoo'n harmonica mogen hebben?”

Kinderjuffrouw: „Kom schat, dat kan nou niet . . . . (Merkt den jongen, blonden 2en verkooper op en glimlacht). Ach, maar jij mag eigenlijk wel eens wat hebben.” (Zij stappen samen den winkel binnen).

Orgeldraaier: „Dag dame. (Als de deur dicht is, merkt hij vol-daan op): Een lekkere meid is dat. Als ze . . . .” (Blijft peinzend staan draaien).

(Een blinde bedelaar komt voorzichtig tastend aanloopen).

Orgeldraaier (schreeuwt, terwijl hij doordraait): „Hei, Jaap, hei je nog gekasseld, of heb je aldoor maar staan schrape?!”

Bedelaar: „O, ben jij 't, ik dach dat Leen vandaag met de speelkast ging?”

Orgeldraaier: „Ach, Leen! Praat me d'r niet van. Maar heb je nog gekasseld?”

Bedelaar: „Ja zeker, twee klare van een veekooper, bij Roos in de la.”

(Zij zwijgen, terwijl de orgelman een rol verwisselt; als hij weer wil gaan draaien, houdt de bedelaar zijn arm tegen).

Bedelaar: „Hou es op met dat gejack, en neem een piraatje van me.” (Terwijl zij beiden een sigaret opsteken, blijven zij stil staan luisteren naar de heldere stemmen, die door het open tuimelraam de rustige straat inklinken).

Bedelaar: „Wat een lawaai daarbinnen, is er wat?”

Orgeldraaier: „Weet ik 't. (Tuurt naar binnen). Verd . . . ., Hossie, ik geloof waaratje, dat die snotaap daar een rimp te pakke heb!”

Bedelaar: „Ah, jò, die hei je toch tegenwoordig nie meer. Vroeger, ja, toen was 't wat anders. Me grootvader zaliger had er nog twee op z'n schuit, daar had ie 's winters wat een gemak van, met de kou. Dit zal wel een gewoon varkensblaassie weze.”

Orgeldraaier: „Nou . . . . (Het geroep van de kinderjuffrouw: „Een rimp!” is duidelijk verstaanbaar). Hoor je 't, Hossie, hoor je 't, 't is toch een rimp! Daar moete we bij weze, jò, met zoo'n ding kan je aardig wat ophale. Maar hoe . . . .”

Bedelaar: „Toch een rimp? Welnee, jò, da bestaat toch niet, da's vast geen rimp; in een muziekwinkel! Haha! Bij een water en vuur-vrouw . . . .”

Orgeldraaier: „'t Is er een, en we motte 'n'm te pakke zien te krijge. Misschien wil die gooser d'r wel af voor een tientje.”

Bedelaar: „Zoo'n ding is veel meer waard . . . . Maar hij zal 'm

Directeur: „Allemachtig, van Galen, speel je dat ellendige stuk nu alweer. Je moest eens . . . . (Ziet plotseling op den toonbank een ouderwetsche rimp liggen, zooals men die nog wel eens op een Fransche prent van omstreeks 1830 kan afgebeeld zien). Wátte?! Heb je dat ding daar nou gewoon laten liggen? Er kan elk oogenblik een klant binnenkomen, en dan heb je het gedonder in de glazen! Ruim het onmiddellijk op.” (Hij gaat nu zelf aan een harmonium zitten, en zet een orgelparaphrase van Bach in).

1e Verkooper: „Ja, meneer.” (Vermoeid sloft hij naar de toonbank, neemt het zware rimp op, en loopt ermee naar den keldertrap; als plotseling het straatorgel begint te spelen, draait hij zich om, en zet het rimp met een zucht op den grond).

Directeur: „Van Galen, doe het tuimelraam dicht! Altijd komt me die vent, als ik Bach zit te spelen!”

1e Verkooper: „Ik ga al, meneer!” (Inderdaad sloft hij terug, en neemt den raamhaak).

(Door de achterdeur komt vroolijk fluitend de 2e verkooper binnen; als hij den directeur ziet zitten, verandert zijn houding totaal en legt hij timide een stapel gramfoonplaten in de étalage).

(Als het winkelbelletje overgaat, schieten beide verkoopers en de directeur toe. Wanneer de laatste de kinderjuffrouw in haar flatteuze driekwart bontjasje, waaronder het donkerblauwe plissérokje guitig uitwipt, gewaarwordt, stuurt hij met een nijdige snauw den tweeden verkooper weg en komt onderdanig buigend op haar toe) „Wat had U gehad willen hebben, dame?”

(De 1e verkooper beseft plotseling, dat het rimp nog steeds boven aan de keldertrap ligt; haastig loopt hij erop toe).

Kinderjuffrouw: „Zeg jij het maar zelf, Alexandertje! (Zij knoopt haar mantel wat los). Het is hier wat benauwd.”

Directeur: „Inderdaad, mevrouw, inderdaad! Van Galen, hoe vaak heb ik je nu al gezegd, dat het tuimelraam om dezen tijd van den dag niet gesloten mag worden?! Open het oogenblikkelijk, het is hier niet om uit te houden.”

1e Verkooper: (Zet het rimp, dat hij juist weer opgenomen heeft, met een zucht neer). „Zeker meneer, ik ga al.”

Directeur: „Wat zal het zijn jongeheer?”

(Als van Galen het tuimelraam opent, stroomen plotseling de schrille toonen van het straatorgel binnen. Van Galen loopt nerveus naar het rimp terug).

Alexander: „Juffrouw Trude heeft gezegd, dat ik zoo'n mooie harmonica mag hebben.”

Directeur: „Wel, dat is lief van juffrouw Trude, hoor! Van Galen, breng eens snel de collectie mondorgels!”

(Van Galen zet moedeloos voor de vijfde maal het rimp neer, en sloft weg, terwijl de kinderjuffrouw geïnteresseerd naar een afgietsel van den Apollo van Belvédère staat te kijken, en de directeur tersluiks voor een spiegel zijn knevels opdraait. Alexander loopt door de winkel rond, en ziet plotseling het rimp liggen).

Directeur (tot kinderjuffrouw): „Een klassiek, mannelijk beeld, dame! Ik heb het indertijd nog zelf op Saloniki op de kop getikt.”

Kinderjuffrouw: „Ik vind het maar een schriek kereltje, hoor, nou niks geen . . . .”

Alexander: „Haha, kijk eens wat ik gevonden heb! (Hij is op het rimp gaan zitten, en houdt triomfantelijk den albasten tuit van het voorstel omhoog). Wat een gek blauw ding, hè juffrouw Trude?”

Kinderjuffrouw: „Wat is er, vent?”

Directeur: (tegelijk) „Dat is 't toppunt, van Galen!”

1e Verkooper: „O, God! Daar zal je 't . . . .”

Kinderjuffrouw (Als zij ziet, dat Alexander op een rimp zit, kijkt zij even verbaasd, maar nieuwsgierig toe, en begint dan plotseling te stampvoeten van kwaadheid): „Een rimp!! Hoe durft U, mijnheer, hoe durft U?!”

Directeur: „Kalm toch, mevrouw, iemand kon het eens hooren, en zoo'n oud ding is toch al totaal ongevaarlijk.”

1e Verkooper: „En frisch, ik heb zelf het heele binnenwerk van de winter nog vernieuwd.”

Alexander (juichend): „Hoera, hij doet 't meneer, hij doet 't!”

1e Verkooper (schiet toe en tilt Alexander eraf): „Domme jongen, dat is geen speelgoed.”

HET PARKJE.

Drie oude mannetjes wandelden in het park. Ze schuifelden met kleine slof-pasjes op een eendengangetje achter elkaar aan. Het park was stil, het lag niet in een groote stad en was niet aangelegd, omdat het noodig was een breking te hebben in een groot huizen-blok, maar alleen om de bewoners van het plaatsje de voldoening te geven van een wandeling in hun eigen „stadspark“, in plaats van even onder op de open hei. Burgerlijk tot echtparen gearmd, drentelden ze er dan rond en gaven burgerlijke knikjes aan anderen, die ook gearmd liepen, omdat ze getrouwd waren. Ze liepen er rond en bedachten, dat ze er toch wel in een belangrijke plaats woonden.

In dat park nu schuifelden de drie oude mannetjes. De voorste en de achterste keken neerslachtig en zuchtten af en toe, ofschoon het mooi weer was en de lucht zóó schoon en helder, als hij alleen maar in zoo'n klein pretentie-parkje kan zijn. Maar de middelste glunderde met zijn oogjes naar de menschen, naar het jonge groen en naar de bloemen. Zoo nu en dan knikte hij met zijn hoofd en glimlachte tevreden. Zoo liepen ze daar elke dag: het hekje van het oude-mannetjes-huis uit, linksaf door het doodsche straatje met zijn klinkers en zijn uniforme middenstandswoningen, bij de sigarenwinkel weer rechts af, het park in. Ze liepen het park dan rond, gingen op de bank bij den vijver en de eendjes zitten en schuifelden weer terug.

De voorste keek neerslachtig en zuchtte, want hij was bang om al dood te gaan. Hij had last van reumatiek en allerlei kwaaltjes en toch wilde hij nog lang blijven leven om de oudste van de stad te worden. Als hij de oudste van de stad was, zou de burgemeester op zijn jaardag komen en hij zou in de krant staan met een foto en een verhaal. De vader van het mannetjes-

huis zou het verhaal voorlezen, er zouden bloemen, veel menschen zijn, en de burgemeester. Iedereen zou er zijn. De voorste zuchtte, want hij was bang om al dood te gaan, hij wilde de oudste van 't stadje worden.

De achterste zuchtte, want hij wilde doodgaan. Hij had last van reumatiek en allerlei kwaaltjes, het leven was hem een last zonder dat hij nu nog vergoeding voor het dragen ervan zou krijgen. In het mannetjes-huis waren ze opgeborgen om te wachten op den dood, maar de dood kwam niet en het wachten was vervelend. De mummel-gesprekken van de oude mannetjes waren lang uitgesponnen, steeds hetzelfde en hij kon ze maar half volgen, omdat hij slecht hoorde. Wachten, wachten op den dood moest je. De achterste zuchtte, want hij wilde doodgaan; hij had last van reumatiek en allerlei kwaaltjes en het leven was hem een last geworden.

De middelste echter glimlachte tevreden en praatte zacht voor zich heen. Het leven had hem veel gegeven, de dood zou hem hereenigen met al de lieven van vroeger en tot zoolang had hij zijn herinneringen. Het parkje was mooi, er tjlpten musschen en het jonge groen was frisch; ja het was een mooi parkje. Vroeger was hier geen park. Toen was er hei, waar hij vuurtjes gestookt en katekwaad uitgehaald had. Hier had hij voor het eerst een meisje gezoend. Ze was mooi met een klein wipneusje en blauwe oogen. De avondzon had in haar haren geglandsd. Nu was ze allang gestorven. Later had hij hier met zijn vrouw gewandeld en daarna met zijn vrouw en kinderen. Toen hij hier voor het eerst met een kind in de kinderwagen had gewandeld, dat was op een Zondag, was het net zulk weer geweest als nu. Hij had trots gelopen en zijn vrouw had den heelen tijd gelachen. Weer later was hij hier geweest met zijn kinderen, het heele stel, flink opgegroeid al. Ze hadden gespeeld en gestoeid en hij was opgegaan in vader-geluk. Zijn vrouw was gestorven, hij had met zijn hoed in zijn hand bij het graf gestaan. Lang, heel lang, had hij er gestaan en 's avonds was hij stil naar de hei gegaan, weg van de weeklagende familie. Hier had hij toen herinneringen opgehaald. Dan hadden ze het park gemaakt, er waren huizen omheen gebouwd, maar hij kon er nog elken dag wandelen. Hij had wat last van reumatiek en allerlei kwaaltjes, doch eens zou de dood hem weer met de lieven van vroeger vereenigen en tot zoolang had hij zijn herinneringen.

Nu schuifelden ze terug naar het oude-mannetjes-huis. De voorste en de achterste keken neerslachtig, maar de middelste glimlachte gelukkig en knikte af en toe met zijn hoofd, terwijl hij zacht voor zich heen praatte. J. J. VAN EEGHEN.

wel clandestien hebbe, me grootvader had er ook nooit een pasje voor. Daar ken je 'm mooi mee neppe!"
(De orgeldraaier denkt even na, en duwt dan resoluut de deur open, den bedelaar met zich mee trekkend).

(Een agent komt in de straat aangelopen).

(Op het lawaai uit de winkel komt de agent toegesnel, opent de deur met een ruk en roept luid): „In naam der wet!"

Orgeldraaier: „Bliksekaters!" (Hij wordt lijkleek, bedenkt zich even, en smijt dan met een resoluut gebaar het zware rimp over het hoofd van den agent in de schoot van de kinderjuffrouw).

Bedelaar (heeft klaarblijkelijk niets van de aanwezigheid van den agent bemerkt, en jubelt): „We hebben 't, we hebben 't! Mooi werk, Arie, laten we 't nu direk probeeren!" (Hij blijft plotseling staan en tast om zich heen). „Waar ben . . ."

Hier heeft Gerard van der O. zijn pen neer moeten leggen; waarom? Wij weten het niet.

Eén ding is echter zeker, wat ook de bedoeling van de schets moge zijn, de dramatische handeling bereikt bij het binnenkomen van den agent haar hoogtepunt, zoodat het einde niet ver meer kan zijn; waarschijnlijk speelt de tweede verkooper in het slot een doorslaggevende rol; anders immers zou zijn optreden in den aanvang moeilijk te rijmen zijn met de steeds zoo strakke opzet van Van der O.'s tooneelschetsen.

Daar de diverse publicaties over en van Gerard van der O. zijn persoon zooveel nader tot onze lezers hebben gebracht, hebben wij gemeend het bovenstaande, dat o.i. niet veel litteraire waarde heeft, toch te moeten publiceeren uit pieteit voor onzen verdwenen studiegenoot, in de hoop, dat velen Uwer zich de moeite zullen getroosten, om te pogen deze schets in Van der O.'s gedachtegang te voltooien. Wij loven voor dengeen, die naar ons inzicht op de beste wijze hierin slaagt, een kruik De Kuyper's Zeer Oude Genever uit; mogelijk schijnt het uitloven van dezen prijs in dit verband ietwat misplaatst, doch Gerard van der O. kennende, weten wij, dat hij ons dit niet ten kwade zou duiden. Vooral voor de jongere jaren staat hier een unieke gelegenheid open, om eens door te dringen in de psyche van een zoo tragisch verworden talent.

Inzendingen kunnen tot Woensdagmiddag 13 Februari ten 12 ure op Markt 9 of Binnenwatersloot 23 ingestuurd worden.

1) Zie Spiegel No. 13, pag. 9.

2) Zie Spiegel No. 12, pag. 2.

Kinderjuffrouw: „Een rimp! En dat in een eerste-klas zaak. Hoe onuitstaanbaar; daar moesten ze . . ."

Directeur: „Tut, tut, tut, mevrouw, denkt U er toch om, er staan daar twee menschen buiten, en als die 't . . ."

Kinderjuffrouw: „Bah! En U heeft er zeker geen permissie voor ook. 't Is een schande, dat zoo'n luguber voorwerp tegenwoordig nog gebruikt wordt. De politie moet . . . O . . .!"

Orgeldraaier (op het rimp wijzend): „Dat ding wil U zeker wel kwijt?"

Alexander: „Juffrouw Trude, wat is er toch?"

Directeur: „Man, ga weg, of ik roep de politie!"

Bedelaar: „Dat zal U wel uit Uw hersens late; heb U een passie voor dat rimp?"

Orgeldraaier: „Ja, ja, heb U een passie!?"

1e Verkooper (verbouwereerd): „U heeft toch een vergunning, mijnheer?"

Directeur: „Neen, ik . . ."

1e Verkooper: „Dat is onverantwoordelijk; ik neem ontslag!" (Grijpt zijn hoed en loopt naar de deur).

Kinderjuffrouw: „Kom, Alexander, ga mee!"

(Alexander begint te blèren; de orgelman maakt van de verwarring gebruik om op het rimp toe te snellen, en het op te pakken; hij stoot den bedelaar aan, fluistert hem iets in het oor, en beiden schieten naar de deur, juist op het moment, dat de agent deze met een krachtig „In naam der wet!" opent; doch beiden vliegen in hun vaart langs hem heen).

Directeur: „Houdt den dief!"

Kinderjuffrouw (omvertuimelend): „Bah, ajakkes!"

2e Verkooper (komt niets vermoedend binnenstappen, doch als hij den agent ziet, m

„Prinsenhof“
 Oude Delft 105
 hoek Binnenw.sloot
 Telefoon 585

Het meest gesorteerde
 sigarenmagazijn
 hier ter stede.
 Tevens een prachtcollectie
 Pijpen en
 Rookbenodigdheden.

DOELEN KINO
 HET INTIEME THEATER — TEL. 130
 VRIJDAG 9 FEBRUARI: **SPENCER TRACY** in
„STANLEY EN LIVINGSTONE“
 voor de pauze: **SIDNEY TOLER** in
„Charlie Chan in de moordkamer“

REISBUREAU „DELFT“
 Tijdelijk gevestigd ten kantore Stads-Doelen
Agentschappen:
 ROTTERDAMSCH E LLOYD.
 KON. LUCHTVAART MY.
 KON. NED. STOOMBOOT MY enz. enz.
CORR. LINDEMAN — LISSONE.

Stoomwasscherij
J. J. SMIT
 OOSTSINGEL 67-72
 TEL. 1520 - DELFT

*Meest betrouwbaar
 ook voor Heerenwasch
 geeft Uw proefwasch.*

Ober!
 mij ook n **DE KUYPER**
 A° 1695

C. C. WEIL
 Hier is Uw Beste en Voordeligste ADRES
 Grote sortering **FIJNE VLEESWAREN**
BOTER - KAAS - EIEREN en **BUITENLANDSE KAASSOORTEN**
 Grote sortering **BLIKJES VIS-** en **VLEESCONSERVEN**
VERKADES BISKWIE en **KOEKSOORTEN**
KOOPT BIJ UW CORPSLEVERANCIER
HIPPOLYTUSBUURT 17.

A. LEEMBORG
 Bloemenmagazijn „IN 'T HOF“
 ROCHUSSENSTRAAT 4, hoek
 Hof van Delftlaan. Tel. 1479

Bloemstukken • Kransen • Tafelversiering

Tevens zetten wij ons bedrijf voort in aanleg en onderhoud van
 villa- en stadstuinen.

F. M. D. v. d. Gaag
zorgt
 voor Uw meubelen
 en verhuizingen

**A
D
R
E
S** → v. d. HEIMSTR. 83
 Leverancier Sociëteit Phoenix
 TEL. 1061
 GIRO 148427

TREEDT
 ALVORENS UW DISSERTATIE IN DRUK TE
 GEVEN, EERST IN ONDERHANDELING MET
 NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA
 MONOTYPE-DRUKKERIJ
 HIPPOLYTUSB. 6 DELFT TELEFOON 180

WIJNKOOPERIJ
 ANNO 1863
B. A. VAN DE VEN & Co.
 WIJNHAVEN 11 DELFT
 PORTWIJNEN - SHERRY - MADERA

HEINEKEN'S

BIER
 BROUWERIJEN TE AMSTERDAM
 EN TE ROTTERDAM
**GROOTSTE
 BIERBROUWERIJ**
 ONDERNEMING
 IN NEDERLAND

**STEIJGER'S
 SLAGERIJ**
 Specialiteit in Fijne Worst
 en Vleeschwaren
ALLES EIGEN FABRIKAAT
 Oude Kerkstraat 9-10
 Telef. 178, Delft
OPGERICHT 1863
 Een hartigheidje is FIJN, maar...
 het moet van STEIJGER zijn

**STAATSMIJN
 PRODUCTEN**

**MYBRANDSTOFFEN
 HANDEL**
V.H.S. OLIEMANS

MEVROUW!
 Voor **HOLLANDSCHE
 STAMPPOT** naar
JAAP MEYER
 JAAP MEYER bespaart U al deze
 tranen en maakt het U mogelijk alle
 voorkomende soorten Stamppot te
 bereiden, zooals Peen en uien,
 Boerenkool, Savoye kool, Roode
 kool, Andijvie.
 Onze specialiteit is versch gesneden
 Soepgroenten, voor 10 ct. p. half pond.
 Gaarne verwacht ik Uw bezoek of
 een telefoontje en U zult nooit te-
 leurgesteld worden.
CHOORSTRAAT 17
TELEFOON 1904

Agent voor Delft:
J. T. POST
 Vrouw Juttenland 14
 Delft, Tel. 92

TECHN.-HOOGESCHOOL

PRIJSVRAAG.

Krachtens Art. 2, sub B, van het Statuut van het Fonds Gijsberti Hodenpijl, ingesteld bij acte, den 15den Januari 1913 voor den Notaris A. D. M. Post Uiterweer ter standplaats Delft verleden, schrijft de Afdeeling der Scheikundige Technologie van de Technische Hoogeschool, daartoe uitgenoodigd door het College van Curatoren, de volgende prijsvraag uit:

Gevraagd wordt een kritisch overzicht van de direct en indirect uit de literatuur af te leiden gegevens betreffende de zuurstof-drukkingen van vaste oxyden, die door dissociatie een tweede vaste phase leveren.

De beantwoording staat voor alle belangstellenden open.

De antwoorden op de vraag moeten met een andere hand dan die van den inzender (of inzenders) of met een schrijfmachine zijn geschreven in de Nederlandsche, Fransche, Duitsche of Engelsche taal, en vóór 15 November a.s. zijn ingekomen bij den Voorzitter der Afdeeling, Prof. Dr. Ir. C. J. van Nieuwenburg, Delft, met opgave van een correspondentieadres van den inzender. Zij moeten geteekend zijn met een spreuk of een ander kenteeken en vergezeld zijn van een verzegeld, dezelfde spreuk of hetzelfde kenteeken dragend briefomslag, dat een opgave van den naam en het adres van de(n) schrijver(s) bevat.

Op den 8sten Januari 1941 wordt het oordeel der Afdeeling voornoemd over de ingekomen antwoorden afgekondigd en, zoo daartoe termen zijn, aan de(n) schrijver(s) van het meest voldoende antwoord een erepenning of een belooning in geld uitgereikt. Deze laatste kan, mits geheel en onverdeeld verleend, een bedrag van omstreeks drie honderd gulden vormen.

Namens de Afd. voornoemd,

C. J. VAN NIEUWENBURG, Voorzitter
F. E. C. SCHEFFER, waarn. Secretaris.

Delft, 1 Februari 1940.

INGENIEURS-EXAMEN W.I.

(Vierde Groep 1939—1940).

De opgaven voor het Ingenieurs-examen voor Werktuigkundig-ingenieur (Vierde Groep) — het laatste examen dat in dit studiejaar zal worden afgenomen — zullen worden verstrekt op Maandag 18 Maart 1940, voorm. 9 uur.

Candidaten, welke aan dit examen wenschen deel te nemen, moeten omtrent inlevering van hun vijfde jaars werk overleg plegen met den Hoogleraar, bij wien zij eindexamen wenschen te doen.

Het ingenieurs-werk, met het verslag, moet worden ingeleverd bij den Aman. v. d. Vaart op Zaterdag 25 Mei 1940.

De aangifte voor het examen bij den Secretaris der Afdeeling (p.a. Administratie der Afd. W. en S., Kamer 213), dient plaats te vinden uiterlijk op 6 Maart 1940, op een daarvoor bestemd formulier, hetwelk verkrijgbaar is bij de firma Waltman.

Een opgave voor het ingenieurs-ontwerp zal slechts worden verstrekt, indien:

De 5e jaars tentamens in de „Bedrijfsleer”, „Industriele gebouwen” en de twee keuzevakken met goed gevolg zijn afgelegd; Bij het aangifte-formulier wordt overgelegd een ingevuld formulier in duplo, betreffende practisch werken (verkrijgbaar bij de Administratie der Afd. W. en S., Kamer 213), met de bewijsstukken van zes maanden practisch werken, welke bewijsstukken, na afloop van het examen, aan de kandidaten teruggezonden worden.

De Secretaris der Afdeeling,
E. C. PRITZELWITZ v. HORST.

Prof. Ir. J. A. Grutterink maakt bekend, dat hij zijn colleges weer heeft hervat.

Geslaagd voor het propaedeutisch-examen voor Civiel-Ingenieur: H. W. L. Heijning.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig-Ingenieur: J. A. Wijsman.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Natuurkundig-Ingenieur: D. N. Dietz, J. F. Klinkhamer, P. J. Wuite.

VEREENIGINGEN

FILMWEDSTRIJD.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereeniging heeft besloten om het filmen onder haar leden te bevorderen en het smalfilmtoestel dat al maanden lang niet gebruikt wordt, meer rendabel te maken. Hiertoe is een filmwedstrijd uitgeschreven. En wel de volgende:

Ieder lid van de D. S. A. F. V. dat in de periode van 12 Februari tot 19 April een film opneemt met het toestel van de vereeniging (dat kosteloos ter beschikking staat, evenals het projectieapparaat), kan aan den wedstrijd deelnemen. Daar het de bedoeling is, dat er zooveel mogelijk gebruik van het filmtoestel gemaakt zal worden, laat het Bestuur U geheel vrij in Uw onderwerp. Film Uw familie thuis, Uw neefjes in de sneeuw, een wandeling door Uw geboorteplaats, desnoods het opgroeien van een nest jonge honden; doch tracht eenigszins boven het verwarde gewemel van op zich zelf wel aardige opnamen uit te komen, door in Uw film een draad te leggen. Na 19 April hoopt het Bestuur op een ledenvergadering de ingekomen films door een deskundige te laten bespreken en een drietal prijzen uit te reiken. Daar deze prijzen bestaan uit een Kodakfilm + ontwikkelen (winkelprijs f 4.90), en bij de beoordeeling ruimschoots rekening gehouden zal worden dat dit een wedstrijd voor beginners is, is de kans groot dat U in het bezit komt van een aardige film die U totaal niets kost. Immers het projectie en opname apparaat kunt U ook, mits tijdig aangevraagd, ten alle tijde kosteloos gebruiken.

Filmen met een 8 m.m. smalfilmtoestel is buitengewoon eenvoudig; gaarne geeft het Bestuur liefhebbers meer uitvoerige inlichtingen.

Om echter onze foto-enthousiasten niet ten achter te stellen, heeft het Bestuur van de D. S. A. F. V. in samenwerking met de Redactie van het O. O. de Spiegel een wekelijksche fotowedstrijd georganiseerd. Zoals U in deze Spiegel zult kunnen lezen is er deze week een begin gemaakt met een serie: „Verlofgang”, slaande op de Delftsche kroegjes. Voor het volgende nummer hoopt de Redactie een foto van Pa Reinierse te kunnen laten clichéeren. Het zou het Bestuur van de D.S.A.F.V. echter zeer veel genoeg doen, als deze, te publiceeren foto, door U genomen was.

De donkere kamer is weer geheel op orde, ontwikkelaar en fixeër zijn aangemaakt, terwijl bovendien de laatste wenschen uit het klachtenboek vervuld zijn.

De Commissaris van materiaal heeft zich bereid verklaard, de talloze eerste jaars die van het bestaan van zijn domein nog niet op de hoogte zijn, op hun eerste gang naar de donkere kamer te willen vergezellen, mits zij zich hij hem komen aamelden.

Namens het Bestuur van de D. S. A. F. V.,
P. J. DE LINT, President.

D. S. R. C.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Rugby-Club heeft zich op 26 Januari l.l. als volgt samengesteld:

N. R. J. Phaff,	President.
A. C. le Poole,	Secretaris.
P. Josso,	Thesaurier.
J. van Heel,	Commissaris A.
A. Volker,	Commissaris B.

Namens het Bestuur,
A. C. LE POOLE, Secretaris.

Private Promotie.

Ter verkrijging van den graad van doctor in de technische wetenschap zal de heer Han Hoog, Scheikundig Ingenieur, op Dinsdag den 13den Februari 1940, des namiddags van vier tot vijf uur, in de vergaderzaal van den Senaat, Oude Delft No. 118, tegenover eene commissie uit den Senaat der Technische Hoogeschool, een proefschrift en stellingen verdedigen, beide goedgekeurd door den Promotor Prof. Dr. F. E. C. Scheffer.

De titel van het proefschrift is: „De katalytische cyclisering van aliphatische koolwaterstoffen.”

De Rector Magnificus,
J. A. VERAART.

TECHNISCHE GROOT-INDUSTRIE

VREDESTEIN RUBBERVLOEREN

**HOLLANDSCHE
SOCIETEIT**
VAN
LEVENSVZERKERINGEN V
HEERENGRACHT 475 AMSTERDAM C

MODERNE RISICOVERZEKERINGEN
LAGE AANVANGSPREMIE MET
VOLLEDIGE RISICODEKKING

ZEER GUNSTIGE OMZETMOGELYK-
HEDEN IN CONTRACTEN NAAR KEUZE
MET MEER OF MINDER SPAARELEMENT

OPGERICHT
ANNO
1807

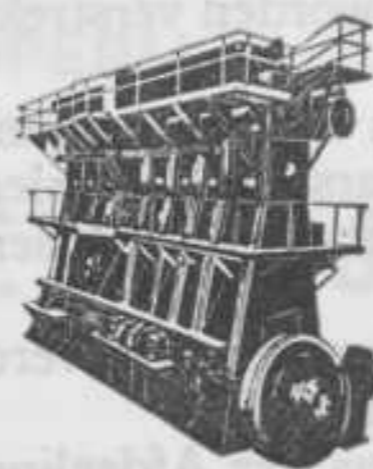
ZEVENTIEN INFORMATIE-KANTOREN
DOOR
GEHEEL NEDERLAND

Vraagt Uw
inlichtingen bij:
INFORMATIEKANTOOR
's-GRAVENHAGE
Mauritskade 17
Telefoon 117848

VACANT

HOLLANDSCHE BETON MIJ N.V.

'S-GRAVENHAGE

**Eenvoud,
Bedrijfszekerheid,
Zuinigheid**

zijn de kenmerken van:

WERKSPOOR SCHEEPS-DIESELMOTOREN

De viertactmotoren zijn uitgerust met
het bekende drukvullingsysteem vol-
gens Werkspoor-patent.

WERKSPOOR N.V. - AMSTERDAM

Met rubber geïsoleerde elektrische leidingen voor
STERK-EN ZWAKSTROOM

N.V. HOLL. DRAAD- EN KABELFABRIEK, AMSTERDAM

LUSTRUM „Paris” 10, 11 Februari

VIERKAMP

EUWE-LANDAU-v.d.BOSCH-KMOCH

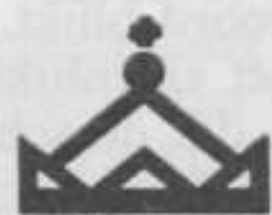
NIEUWE ROTTERDAMSCHЕ COURANT

Het voornaamste dagblad van Nederland. Met den volledige Times-dienst

De N.R.C. geeft wat ontwikkelde menschen moeten weten.

Studenten-abonnementen f 15.- per studiejaar.

== Men vrage gratis proefnummers aan ons agentschap: OUDE KERKSTRAAT 7, DELFT ==

KONINKLIJKE-BEGEER

VOORSCHOTEN

OFFICIEEL LEVERANCIER VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

MEDAILLES EN INSIGNES

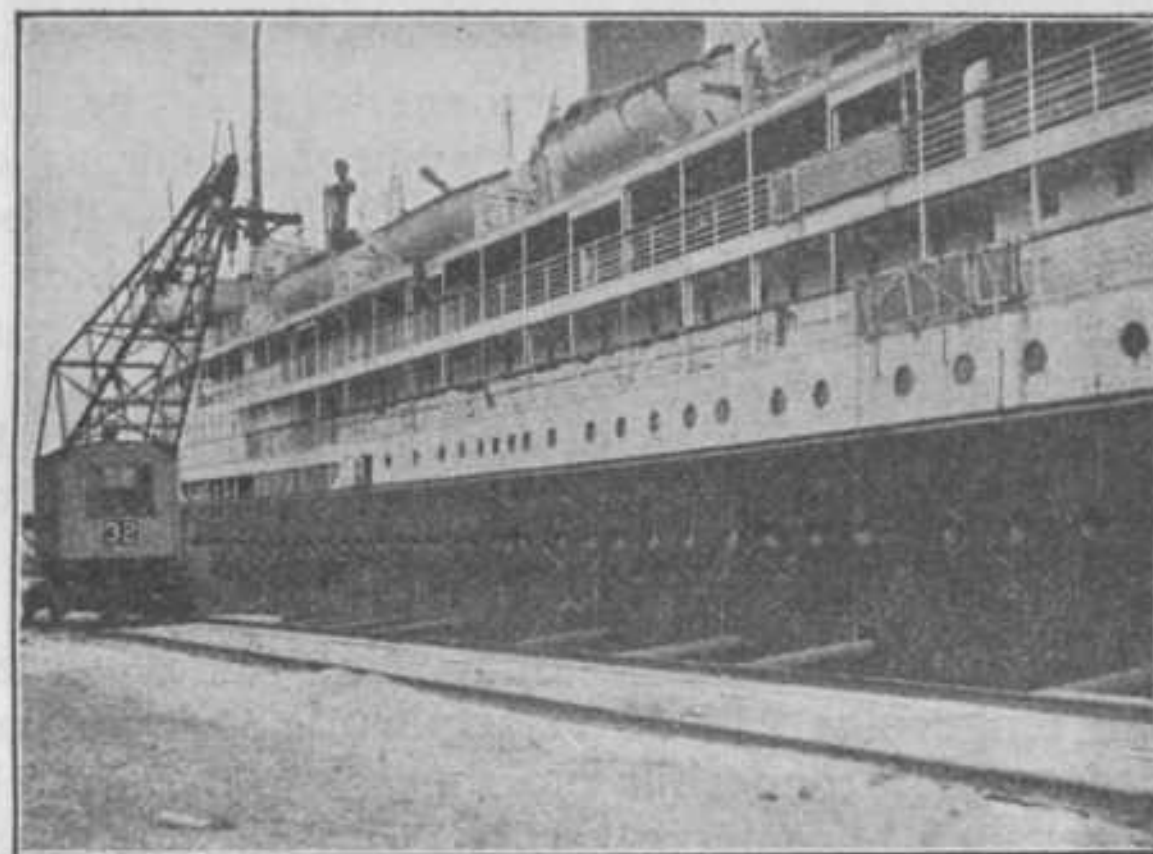
VOOR CLUBS EN CORPSVEREENIGINGEN NAAR
SPECIALE ONTWERPEN

VRAAGT ONS ONTWERPEN EN PRIJSOPGAVE

STUDENTEN WORDT LID VAN DE VEREENIGING
VOOR PENNINGKUNST

SECRETARIS A. O. VAN KERKWIJK, NASSAULAAN 22 DEN HAAG

De Nederlandsche Staalindustrie N.V.
KEILEWEG 40 ROTTERDAM

IJZERCONSTRUCTIE — KRANEN — LIFTEN

N.V. NEDERLANDSCHE AANNEMING MIJ

VOORHEEN FIRMA H. F. BOERSMA

BINCKHORSTLAAN 135 — 'S-GRAVENHAGE

**DE ROTTERDAMSCHЕ
DROOGDOK MIJ**

Werf te Rotterdam

Telefoon 26920

Werf te Schiedam

Telefoon 69023

Totale opp. 66.25 H.A.

14 hellingen tot een lengte van 750 ft.

7 droogdokken tot een cap. van 20000 ton

**Nieuwbouw en Reparaties
van Schepen en Machines**

**KONINKLIJKE
NEDERLANDSCHE
HOOGOVENS EN
STAALFABRIEKEN N.V.**

IJMUIDEN

OORDEEL

OVER EEN ANTWOORD OP DE PRIJSVRAAG

uitgeschreven in Juni 1938 en te beantwoorden vóór 15 September 1939 door studeerenden aan een Nederlandsche instelling van hooger onderwijs (ingevolge artikel 37 der Hoogere-Onderwijswet).

Afdeeling der Algemeene Wetenschappen.

Op de in Juni 1938 door de Afdeeling der Algemeene Wetenschappen uitgeschreven prijsvraag is een antwoord binnengekomen vergezeld van een gezegelde enveloppe, met het kenwoord „Friso”.

De prijsvraag luidde als volgt:

De Staatscommissie benoemd bij K.B. van 4 Juli 1918, No. 30, met opdracht „te onderzoeken, in hoeverre als gevolg van de afsluiting van de Zuiderzee te verwachten is, dat tijdens storm hoogere waterstanden en grootere golfoploop zullen voorkomen, bekend als Staatscommissie Lorentz, heeft de vergelijkingen, uit welke de getijden in zeearmen zijn af te leiden, vereenvoudigd door den quadratischen weerstandsterm te vervangen door een lineaire term, waarbij zij den coëfficiënt berekende volgens een door haren voorzitter aangegeven methode.

Men kan het bedoelde stelsel differentiaalvergelijkingen exact oplossen met behulp van de methode der achtereenvolgende benaderingen van Picard. Zie H. Bremekamp „Quelques applications de la methode des approximations successives” Proc. Kon. Akad. te Amsterdam XLI pag. 291, 1938).

De Afdeeling vraagt te onderzoeken in hoeverre die methode voor de practijk bruikbaar is, of eventueel bruikbaar gemaakt kan worden.

De waarde van het antwoord kan verhoogd worden door een nauwkeurige bepaling van het convergentiegebied van het proces der achtereenvolgende benaderingen.

De schrijver van het antwoord begint met de bewering, dat de mogelijkheid, dat de methode der achtereenvolgende benaderingen minder of hoogstens evenveel rekenwerk zou vereischen als de door Lorentz aangegeven handelwijze, uitgesloten kan worden geacht. De bedoeling der prijsvraag was in de eerste plaats, dit te onderzoeken, en in zooverre schiet dus de steller van het antwoord te kort. Vervolgens merkt hij echter op, dat de in de prijsvraag bedoelde methode voor de practijk van waarde kan zijn in gevallen, waarin zij nauwkeuriger uitkomsten geeft. Dit kan slechts het geval zijn, als de fout door de benadering, die de Staatscommissie heeft toegepast, grooter is dan de fout, die door verwaarloozing van andere termen is ontstaan. Daarbij verzuimt hij te onderzoeken, of het stelsel der vergelijkingen, waarin die termen behouden worden, met behulp van de methode der achtereenvolgende benaderingen kan behandeld worden, een vraag die stellig bevestigend is te beantwoorden.

Hij gaat dan verder met de juiste opmerking, dat de vergelijking der fouten tengevolge van de verschillende verwaarloozingen voor ieder geval afzonderlijk moet geschieden en stelt zich ten doel, gevallen te onderzoeken, waarbij de fout tengevolge van de bovenbedoelde voorafgaande verwaarloozingen klein is in vergelijking met de verbetering, die door beschouwing van den quadratischen weerstandsterm is te verkrijgen.

Dit onderzoek voert hem na eenige achtereenvolgende vereenvoudigingen tot de beschouwing van de translatiegolf, die ontstaat bij het manoevreeren met stuwen, het vullen en ledigen van sluisen, speciaal in een stilstands kanaal, een probleem, waarmee schrijver zich vermoedelijk al eerder had bezig gehouden. Het belang voor de practijk is daarin gelegen, dat door deze golven gevaar voor de scheepvaart en voor de oeverbescherming kan ontstaan. Als nadere toelichting van de waarde van zijn beschouwingen vermeldt schrijver, dat voor de ontworpen sluis te Wijk bij Duurstede in het Amsterdam-Rijnkanaal de ledigingstijd oorspronkelijk grooter vastgesteld moest worden dan nu waarschijnlijk noodig zal blijken. Cijfermateriaal waardoor de juistheid van deze, indien zij juist zou blijken, belangrijke opmerking zou zijn te toetsen, is echter bij het antwoord niet overgelegd.

Bij de behandeling van het probleem, dat de schrijver gesteld heeft, geeft hij eerst een uiteenzetting van een reeds oude methode van De Saint Venant, waarbij de quadratische weerstandsterm wordt verwaarloosd. Vervolgens geeft hij aan de beschouwingen van De Saint Venant een kleine uitbreiding door de onderstelling van verticale kanaalwanden, die De Saint Venant ter vereenvoudiging had gemaakt, te vervangen door die van hellende wanden. Daarbij komt hij tot een formule, die stellig niet zonder belang is, maar met het onderwerp van de prijsvraag nauwelijks verband houdt, tenzij men dit verband wil leggen door de opmerking, die ook aan het begin van schrijvers beschouwingen feitelijk ten grondslag ligt, namelijk dat het geen zin heeft de moeilijke berekeningen, die de beschouwing van den quadratischen weerstandsterm noodig maakt, te gaan uitvoeren, als men zich niet eerst ervan overtuigd heeft, dat alle oorzaken, welke verwaarloozing tot grootere fouten zou kunnen voeren, vooraf in rekening gebracht zijn.

Na deze voorbereiding komt schrijver dan tot zijn eigenlijke probleem. De wijze, waarop hij dat behandelt, getuigt van vindingrijkheid en inzicht. Hij voert een hulpfunctie in, voor welke hij een partieele differentiaalvergelijking van de tweede orde afleidt, die niet volkomen lineair is. Uit deze vergelijking laat hij vooreerst den weerstandsterm weg en geeft van de zoo vereenvoudigde vergelijking een aan de gegeven randvoorwaarde (de gegeven sluisdebietkromme) aan te passen oplossing door bepaling van de karakteristieken dier vergelijking (volgens de methode van Monge-Ampère). Deze oplossing wordt nu de basis van zijn achtereenvolgende benaderingen. Ook in dit gedeelte komen enkele, overigens weinig storende, rekenfouten voor. Schrijver ontwerpt een methode om de achtereenvolgende benaderingen graphisch uit te voeren.

Bij de behandeling van die methode, maakt hij herhaaldelijk opmerkingen, die practisch inzicht verraden, welke juistheid de lezer (echter) niet kan beoordeelen, daar de aan de practijk ontleende gegevens, waarop zij betrekking hebben, niet zijn overgelegd.

Inderdaad zou de waarde van het geschrift zeer verhoogd zijn als de schrijver een voorbeeld van toepassing zijner methode had toegevoegd. Indien experimenteele gegevens, waarop zoo'n voorbeeld zou betrekking hebben, mochten ontbreken, of indien er tegen het gebruiken van eventueel voorhanden gegevens bezwaren mochten bestaan, (dan) had hij zich wellicht met een gefingeerd geval, bv. dat de uit de sluis gestroomde hoeveelheid water een lineaire of sinusoïdale functie van den tijd zou zijn, kunnen behelpen. De uitwerking van zoo'n voorbeeld zou stellig vrij wat werk hebben meegebracht, maar voor den ontwerper der methode moet dat geen groot bezwaar zijn, daar hij zich ongetwijfeld in dat werk voor een belangrijk deel moet hebben ingedacht. Zooals het werk er nu ligt, zou men geneigd zijn een onderzoek naar de waarde voor de practijk van schrijvers methode tot het onderwerp van een nieuwe prijsvraag te maken.

Uit de voorgaande korte weergave en bespreking van den inhoud van het ingezonden antwoord blijkt, dat slechts een zeer klein deel daarvan gaat over het eigenlijke onderwerp van de prijsvraag en dat het oordeel, dat de schrijver over dat onderwerp uitspreekt, niet voldoende door hem wordt gemotiveerd. Dat is de reden waarom de Afdeeling meent, dat het antwoord voor bekroning niet in aanmerking komt.

Evenwel is er in de beschouwingen, die de schrijver aan het onderwerp der prijsvraag heeft vastgeknoopt, veel te waardeeren. Hij is gekomen tot het stellen van een belangrijk probleem en de wijze waarop hij dat behandelt toont een vrij ongewone vereeniging van technische oriëntatie en wiskundig kunnen. Hoewel uit wiskundig oogpunt nog vrijwat te wenschen overblijft en de berekeningen niet vrij zijn van kleine fouten, heeft de Afdeeling der Algemeene Wetenschappen de verdiensten, die in de voorgaande opmerkingen zijn belicht, zoo hoog aangeslagen, dat zij het werk een eervolle vermelding heeft waard geacht.

De inzender wilde gaarne zijn naam noemen en bleek te zijn, de heer Daniël Nicolaas Dietz, geboren te 's Gravenhage, den 7den November 1913, candidaat natuurkundig ingenieur.

De Senaat der Technische Hoogeschool,

J. A. VERAART, *Rector Magnificus*.

H. I. WATERMAN, *Secretaris*.

Delft, Januari 1940.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H. Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDE, NATUURKUNDE (ook THERMODYNAMICA), ELECTROTECHNIEK (Bekn. Cursus) bij Ir. M. VAN DER VEEN, oud-ass. T.H., Kanaalstraat 9, Delft.

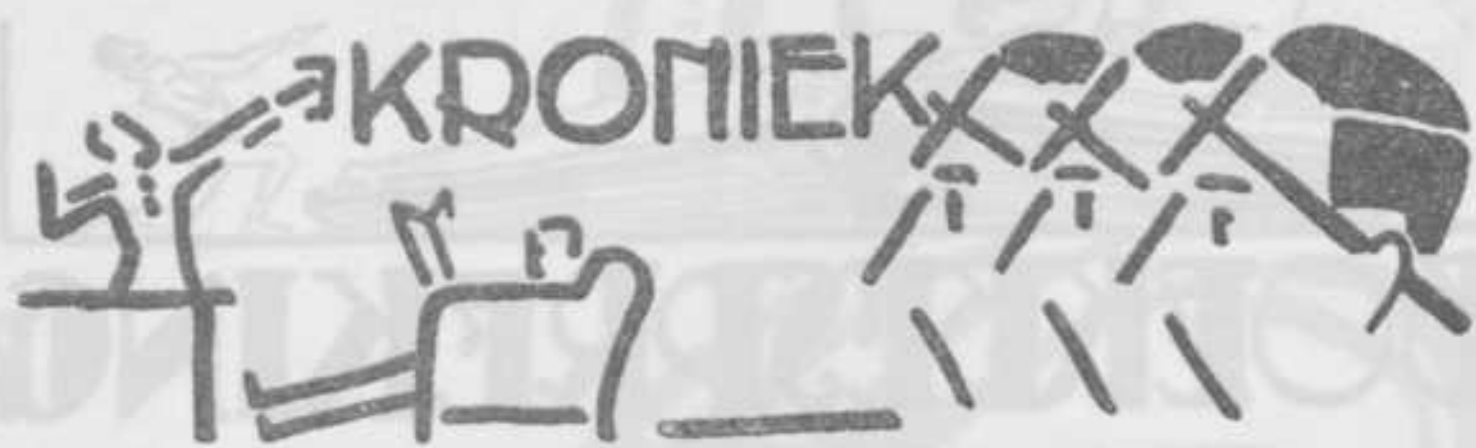
Ir. A. C. van Horssen, b.i., oud-assistent T.H., Thierenskade 40, Rijswijk, reperteert BOUWKUNDE voor W. en M. en UTILITEITSBOUW voor B. en C.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

Dr. Ir. R. H. Borkent e.i. assistent T.H. repeteert: ELECTRICITEIT, TOEGEPASTE MECHANICA, ELECTROTECHNIEK (uitgebreide en beknopte cursus), WISSELSTROOMTHEORIE, THEORETISCHE ELECTRICITEITSLEER Kanaalweg 2b, Delft; Van Boetzelaerlaan 116, Den Haag.

Voor deelname aan deze rubriek (25 plaatsingen voor f 25.—) wende men zich tot de Admin. van „De Spiegel”, Hippolytusbuurt 4, Tel. 160.

LEVENSLOUTERING.

De directeur van de strafgevangenis te X publiceert in het blad der plaatselijke medische faculteit het volgend korte opstel, door een van de gevangenen kort voor zijn ontslag geschreven:

„Nu ik vijf jaren de gelegenheid heb gehad na te denken, zonder gestoord te worden door wie of wat ook, ben ik tenslotte tot de conclusie gekomen dat mijn leven tot nu toe een voortdurende strijd is geweest. Ik gebruik deze gemeenplaats, omdat ik geen andere uitdrukking ervoor weet. Toch is er groot verschil in mijn strijd en de opvatting, die in het algemeen aan deze uitdrukking gegeven wordt. Daar ik sterk ben, stevig gebouwd en gezegend met een grote portie durf en moed, ben ik nooit bang geweest voor strijd en menig gevecht heb ik met goed gevolg doorstaan. Waar ik echter op zinspeel, is een innerlijke kamp, en het bedroefd mij bitter, dat ik niet eerder in staat ben geweest dit gevecht te besluiten.

Mijn karakter is geneigd tot uitersten, het één of het andere. Bemiddelen, toegeven, geven en nemen, ligt niet in mijn aard, zoodat ik van jongsaf gewoon ben aan tegenspoed en moeilijkheden. Deze vormden spoedig mijn hecht, onbuigzaam karakter, waarmee ik vergroeid ben.

Hoe anders ondervond ik de twijfeling in mij, zooals deze zich met mijn ouder-woorden voordeed. Later begreep ik dat niets anders dan de aloude tegenstelling verstand en gevoel mijn onrust veroorzaakte. Ik leed onder mijn puberteit anders en meer dan anderen en vaak wanhoopte men eraan, mij tot een normaal mensch op te kunnen voeren.

Het gevoel in mij won, na een strijd die ik machteloos had bijgewoond. Het won, en het verstand werd hierdoor verbannen. Mijn daden, mijn denken zouden beheerscht worden door één onderdeel: gevoel. Alles zag ik gepassioneerd, niets kon ik nuchter beschouwen.

Dit dreef me tenslotte in een fuik. Na een ruzie liep ik weg uit het huis waar ik werd opgevoed. Wat kon het me schelen? Thuis kon ik het niet uithouden en de groote, mooie wereld zou me wel onderdak verschaffen. Ik was jong, zou werken, opklimmen langs de maatschappelijke ladder, zoodra ik één sport bestegen had.

Maar die ééne sport haalde ik nooit. Al spoedig had ik verkeerde vrienden, die mij meetroonden. Ik leerde spelen en drinken, en was weldra verslaafd aan de kaarten en de alcohol. Het was de eerste stap naar den misdaad.

Stelen, zakkenrollen, kleine inbraken, het ging me vlot af. Ik bezat geen rooie cent, en ik moest toch ook leven?

Van het een kwam het ander, ik herinner me de details uit dien tijd niet meer. Waar ik sliep, at, leefde, ik weet het nog vaag, maar het schijnt me niet belangrijk toe.

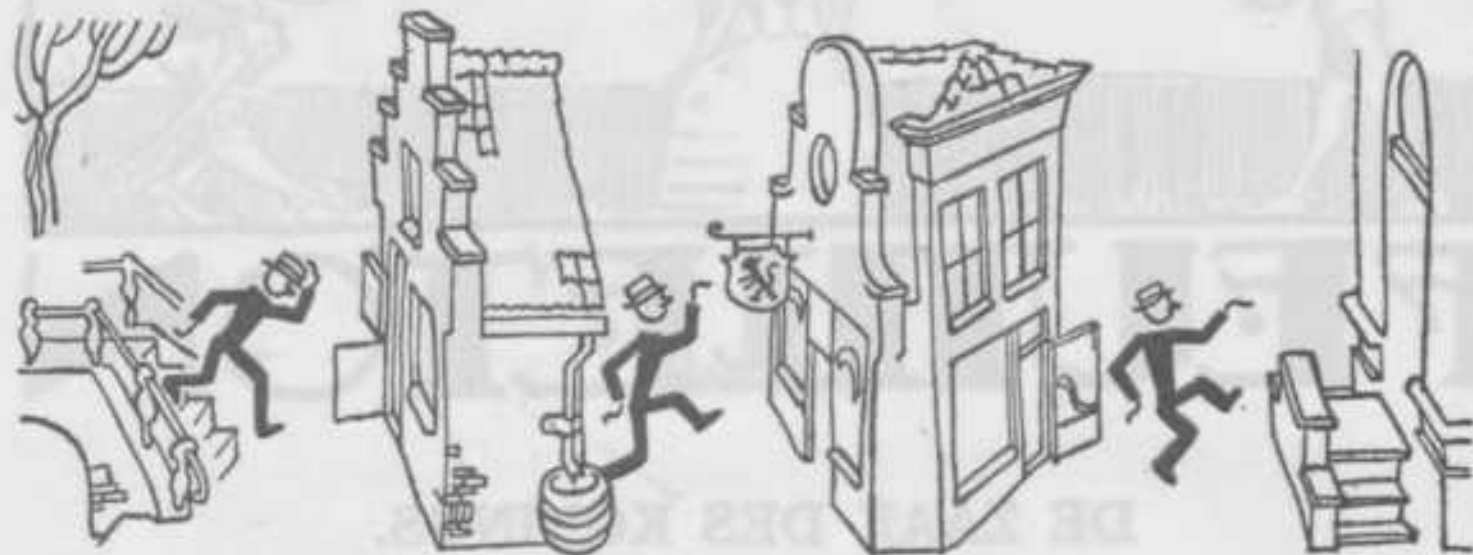
Eén ding stond in dien tijd vast. Ik kon niet zoo'n kleine dief blijven, een dilettant in den misdaad, zooals er duizenden zijn. Ik moest iets groots doen, een bank berooven of zoo iets. Er was keuze genoeg in banken en met nog een paar kerels van mijn slag vormde ik een complot. Een groote bank zou ons slachtoffer worden, we zouden in één slag rijk zijn.

Op den avond van onze overval echter trok één van ons zich terug. Hij was zeker bang geworden, en durfde het risico niet aan. Een geweldige vechtpartij tusschen hem en mij was het gevolg en in onbeheerschte woedesloeg ik hem met een stoel dood. Dit had ik gewild, noch voorzien. Doodslag was iets, wat ik altijd veroordeeld had en nu was ik zelf een moordenaar. Het brak mij, en het eenige, wat ik toen nog meende te kunnen doen, was naar de politie loopen en alles vertellen.

Dit was geen dwaasheid, integendeel. Ik wist, dat ik gebroken had met de maatschappij, dat ik buiten en voor mijn gevoel daar zelfs boven stond. Ik voelde mij een vrijbuiters, die alléén tegen allen vocht en stand hield. Maar dit brak die waan, dezen moord voelde ik als een verraad aan mezelf en ik wist geen uitweg dan de zoo gesmade maatschappij.

Alles verliep vlot, ik kreeg vijf jaar gevangenisstraf. Het moge vreemd klinken, de tijd is omgevlogen. Want ik had te denken, te denken over mijzelf en mijn verraad. De tijd was net lang genoeg om tot een conclusie te komen, na een lange, aarzelende strijd, waar de vechtenden elkaar van vroeger kenden. Het verstand kwam terug, het drong zich bij mij op met talloze vragen, waarop het gevoel, anders zoo positief, slechts aarzelend of soms geheel niet, kon antwoorden.

Wat vroeger verloren had, won ditmaal. Het deed mij inzien, dat gevoel een secundair iets is, dat daardoor naar het tweede plan behoort te worden verwezen. Want laat men het vrij spel,

VERLOFGANG.

I.

....., en na den koster een gering drinkgeld ter hand gesteld te hebben (een enkel vierduitstuk is genoegzaam) verlaten wij de Nieuwe Kerk en bevinden ons weer op de Markt. Wij laten nu het reeds besproken Stadhuis links liggen en kiezen onzen weg langs de Cameretten (op Donderdag loont een omweg langs de beide zijden der Hippolytusbuurt vanwege de plaatselijke bloemenmarkt ten dien dage zeer), Wijnhaven, Boterbrug, Oude Delft linkerzijde, en houden ons nu enkele momenten op bij de Haverbrug.

Mogelijkerwijze lokken thans enkele oogenblikken verpoozing den tourist aan; laten wij ons daartoe begeven naar een kleine bierhal, die sinds menschenheugenis (1653) op de Binnenwatersloot 5 gevestigd is, en die men anders licht over het hoofd zou zien:

De Klomp. Hoewel het niet gebruikelijk is, kan men hier nochtans met een gerust hart in de morgenuren zijne dames binnen nooden, en tesamen aanschuiven aan de oud-

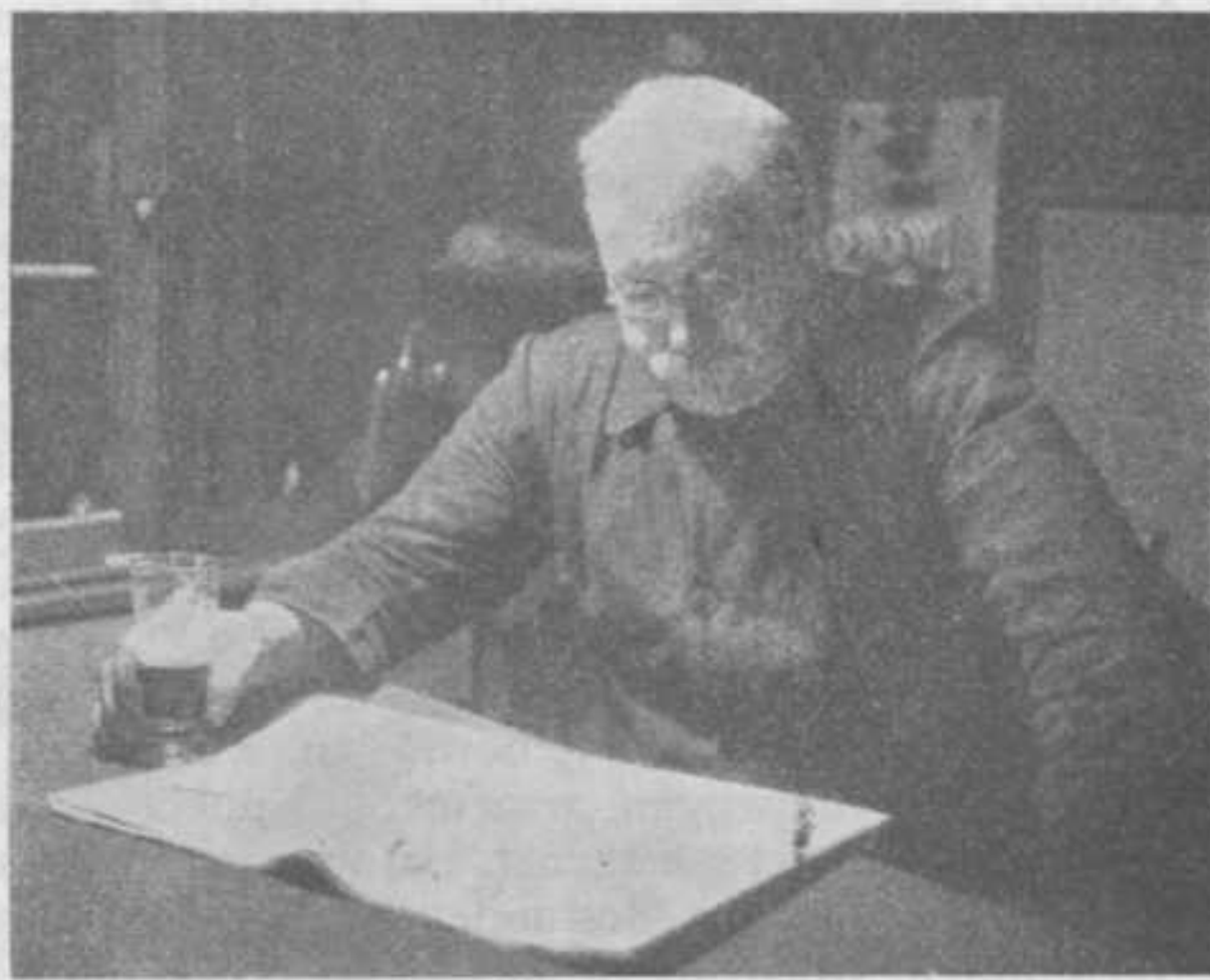

Foto v. d. Sande

modische houten tafels, en den waard, Christiaan van Velsen, door den geregelden bezoeker kortweg Chris genaamd, om een kruikje licht of donker bier¹⁾ al naar smaak, verzoeken.

Den tijd kortende met een gezellige kout met den waard, of een criant dominospelletje met de stamgasten, kan de hongerige bezoeker des Vrijdags zich te goed doen aan verschgebakken zoetwatervis, door van Velsen zelf toe bereid.

Bij het verlaten van de lage gelagkamer vergete men vooral niet aan den gevel een wit op rood wapenschildje te bewonderen, indertijd door de studentencorporatie hier ter stede aan den waard verleend. Verkwikt begeven wij ons thans naar de . . .

1) Per kruik vijf stuiver; voor de dames schenkt de waard gaarne een flesje „vlooiënwater“ (een mousseerende vruchtendrank).

dan sleept het, onder talloze schijnbaar mooie drogredenen, het individu met zich mee. Het laat zich een mooie wereld zien, met blauwe lucht en frissche zon, doch komt men dichterbij, dan blijken de fundamenten van de wereld verrot, de lucht verwaterd en de zon verduisterd. Het vertroebelt den blik, het verdringt het gezond verstand, het heerscht, heerscht en verderft. Mijn houding zal veranderd zijn. Geen passies zullen zich meer in mij roeren, mijn hartstochten zullen zich niet meer uiten. En ik zal leven! Zonder vertroebeling van mooi en leelijk, van goed en slecht. Ik zal zien, wat is, weten, wat waar is. Ik zal zijn!”

Hiermede eindigt dit opstel, dat van een merkwaardige, innerlijke zekerheid van den schrijver getuigt. Vooral het einde doet vermoeden, dat hij zijn gevoel nooit zal kunnen onderdrukken, zijn positieve beweringen ten spijt.

Later bleek deze man zijn strijd ook niet te kunnen voortzetten. De teleurstelling, zichzelf niet te kunnen overwinnen en immer een slaaf van zijn hartstochten te moeten blijven, is voor hem waarschijnlijk onverdragelijk geweest. Hij heeft de hand aan zichzelf geslagen en door van een hooge rots af in zee te springen, een eind aan zijn leven gemaakt.

H. KOCH.

FEUILLETON

DE ZAAK DES KONINGS.

„Thomas More”
van Morna Stuart.

De Speelgroep van van Dalsum van het Nederlandsch Tooneel heeft 1.1. Woensdagavond in de Koninklijke Schouwburg te Den Haag de première gegeven van het historische tooneelstuk „De Zaak des Konings” van Morna Stuart.

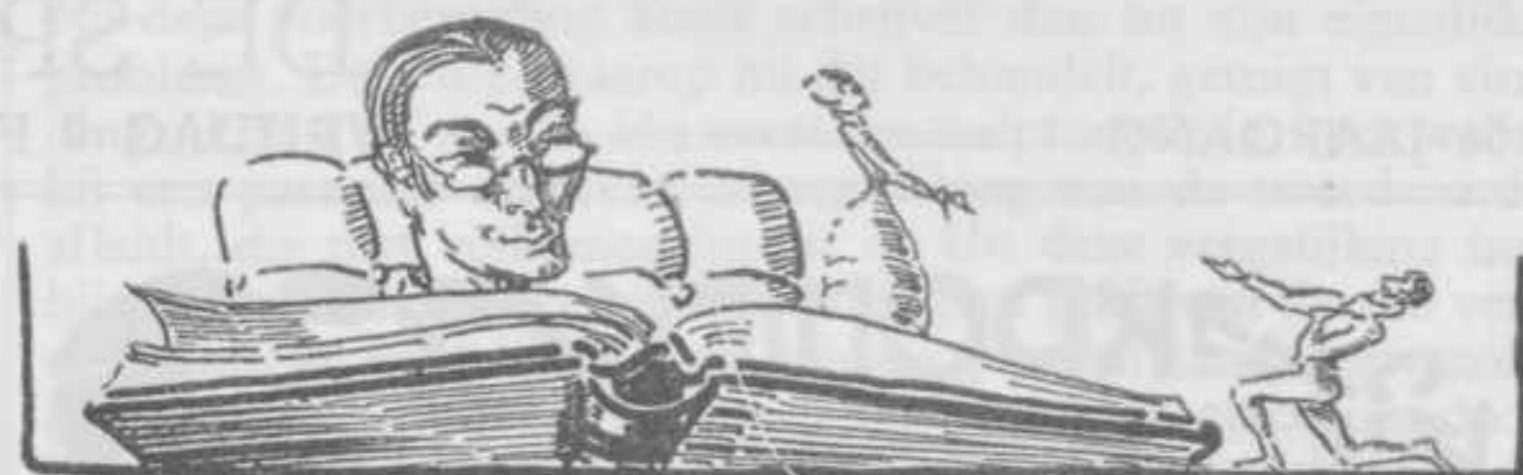
Morna Stuart heeft voor dit spel in drie bedrijven tot onderwerp gekozen het conflict, dat indertijd in Engeland ontstond, toen Hendrik de Achtste zich liet scheiden van zijn vrouw, Catharina van Arragon, om weder in het huwelijk te kunnen treden met Anna Boleyn. De Paus had geweigerd zijn toestemming te verleenen voor deze scheiding en er bleef den koning van Engeland niets anders over, dan de groote Katholieke Kerk te verlaten en zijn eigen Kerk, de tegenwoordige Anglicaansche, te stichten, waarvan hij zichzelf tot hoofd liet uitroepen.

Thomas More, de schrandere advocaat en overtuigd katholiek, kanselier des konings, wordt hier ten tooneele gevoerd in de periode van zijn leven, vlak na het oogenblik, dat hij bij Hendrik de Achtste in ongenade is gevallen, daar hij door ontslag te nemen uit konings dienst en zich terug te trekken op zijn landgoed te kennen heeft gegeven, dat hij de handelingen des Koning's niet heeft kunnen en willen sanctionneeren. Hendrik de Achtste heeft zich een nieuwe secretaris gekozen, Thomas Cromwell, die samen met hem het duivelsche plan uitdenkt om alle vooraanstaande Engelsche Staatslieden, Bisschoppen en geestelijke hoogwaardigheidsbekleeders te nopen tot het afleggen van een eed, die Hendrik's echtscheiding en zijn eigen proclamatie tot Hoofd der Kerk als wettig verklaarde. Vele priesters en Staatslieden van naam bezwijken voor Koning's drang, Thomas More echter niet, vertrouwend op zijn rechtskennis en zich beroepend op het feit, dat hij een te eenvoudig man is om over dergelijke zaken te oordeelen, verschuilt zich achter het recht van stilzwijgen, waarmee hij noch „Koning's zaak” veroordeelt, dan wel goedkeurt. Hij weet zich niet alleen en adviseert aan zijn naaste medestanders, zich achter hetzelfde recht te verschuilen. Maar als ze allen door Cromwell, onder verdenking van hoogverraad in de Tower worden geworpen, weet deze, in samenwerking met de sluwe procureur des Konings, Rich, ze één voor één uit hun tent te lokken en te laten veroordeelen. Thomas Moore is echter niet te vangen, hij is een te groot en te schrandere rechtsgeleerde, dat hij zich door zijn gevoel en geloof zal laten meeslepen als hij in de kerker op schijnbaar ondragelijke wijze door Cromwell en de zijnen gesard wordt. Het is echter Cromwell's bedoeling in geenendele om More veroordeeld te krijgen hij probeert veeleer hem te winnen voor „Konings Zaak” en zoo More te redden voor Engeland, overtuigd als hij is, dat hij Engeland met zijn enorme capaciteiten onschatbare diensten zal kunnen bewijzen. Thomas More wordt, nadat de wet veranderd is, en het recht tot stilzwijgen niet meer geldt, tenslotte toch veroordeeld. Cromwell ziet, dat hij deze zaak verloren heeft en weet tenslotte de Koning te bewegen de ontterende doodstraf des verraders te veranderen in den dood door de bijl.

Als Cromwell dit More komt mededeelen, vindt hij deze eindelijk bezwiken door alle kwellingen in doodsangst voor de verschrikkelijke dood der messen en blijkt dat More niet sterk genoeg was om zijn geestelijke houding te handhaven en zijn „Martelaarschap” veeleer een rol dan een roeping voor hem was.

* *

Dit tooneelspel geeft aanleiding te over om de spelers in staat te stellen, sterk spel te ontplooiën, vooral in het laatste bedrijf „de kerkerscène in de Tower”, waar het conflict bij Thomas More (Albert van Dalsum) het hoogtepunt bereikt, geeft het van Dalsum de gelegenheid zijn volle talent en tooneelroutine uit te spelen. Hij is er dan ook in geslaagd de figuur van Thomas More tot leven te brengen, de scène's, waarin hij optreedt, de zaal in spanning te houden met zijn uiterst suggestieve spel. Louis van Gasteren geeft een zeer scherp en sterk geteekende Thomas Cromwell, die vooral in de slotscène Albert van Dalsum uitstekend ondersteund. Piet Rienks heeft in dit stuk een klein rolletje, de Procureur Rich, maar hij weet in de weinige oogenblikken, dat hij voor het voetlicht staat, zijn figuur sober

BOEKBESPREKING

DE WAARNEMING

naar de werkelijkheidsleer van

LUDWIG KLAGES

door

J. P. PETERSMA

(Firma F. van de Velde Jr., Vlissingen).

In dit boekje is, zooals de schrijver in zijn voorwoord mededeelt, bijeengebracht, wat Ludwig Klages in zijn levenswerk over het wezen van de waarneming heeft uitgesproken. Het behandelde thema wordt onderscheiden in twee gedeelten, namelijk één over de algemeene grondbegrippen der metaphysica (de leer van het zijn), en een tweede over de waarneming. In het eerste hoofdstuk komen onderwerpen te berde als: Leven, ziel, geest, beeld, woord, begrip, denken, tijd; in het tweede: waarnemen, gewaarworden, waken en slapen, droom. Al hetgeen Klages over deze verschijningsvormen heeft geponeerd, ontleent hij aan de werkelijkheid. Zooals eens van hem gezegd is: „hij streeft naar waarheid, maar houdt van de werkelijkheid”. Daarom ook de leer van het Zijn, het werkelijke, en niet het Wezen, de schijn.

De titel van het boek: „De waarneming”; Klages zegt: Zal iets worden waargenomen, dan is onvoorwaardelijk noodzakelijk, dat het ons verschijnt. Hiertegenover staat de meening van een filosoof als Husserl: „De gewaarwordingen zelf verschijnen niet”; ze worden door ons beleefd, doch niet waargenomen. Zoo kon men lezen in het boek van het moderne denken: „Aan een terugvoeren van onze geheele waarnemingswereld op de gewaarwordingen als elementen, denkt thans niemand meer.” Aldus Dr. H. G. van der Waals, hoewel toch, Klages de volgende stelregel dicteerde: „Zonder de lichamelijkeheid heeft het beeld, als in den droom, geen gebonden plaats.” De werkelijkheidszin van Klages doet hem, bij meerdere punten, in conflict komen met vele anderen, die veel zoeken en trachten te vinden in het bovenzinnelijke, het onwaarneembare. Zoo beweert hij: „Het bewustzijn bestaat uit plaats vinden van acten; elke bewustzijnsacte is een tijdlooze, alleen maar optelbare daad, met daartegenover weer de meening van Dr. H. G. van der Waals: „Het is niet juist het bewustzijn als een eenvoudige reeks van opeenvolgende toestanden te beschouwen.” Het nuttige van het boekje is, dat het aanleiding geeft tot het zoeken van deze strijdvragen; en voor hen, die alleen maar grondslagen willen, is het interessant, en nuchter-eenvoudig door de zin voor werkelijkheid en waarheid van Klages.

J. K.

en zonder dramatische effecten, waartoe zijn rol hem zeker in staat stelt, uit te beelden. Wat de verdere figuren, om Thomas More gegroepeerd, betreft, deze zijn in goede handen bij Mies Elout, Corrie Korevaar, Ank van der Moer, Jacques Snoek en consorten. Deze bijfiguren dienen eigenlijk meer om hier en daar More's houding, wijze van denken en gestes te verduidelijken en te verklaren, zoodat deze rollen niet tot de dankbaarste gerekend kunnen worden. Het pleit voor hun talenten, dat ze hier in slagen, vooral Ank van der Moer geeft in haar scène's, niet van dramatiek ontbloot, met Albert van Dalsum een goede creatie van het meisje, dat vol eerbied tegen haar pleegvader opziet en hem blindelings wil volgen.

Wat de monterering betreft, is Karel Bruckman, de décorateur van het Nederlandsch Tooneel, er in geslaagd zijn décors die kleur en warmte te geven, die vereischt zijn voor een goede, dit stuk waardige opvoering. Vooral het décor uit het tweede bedrijf, de huiskamer van de Clement's in Londen, geeft blijk van zijn artistiek talent, terwijl de kerker uit de Tower de noodige suggestie bezit, noodig om het drama „Thomas More” te steunen.

Dat deze voorstelling geslaagd mag worden genoemd, is voor geen gering deel aan hem te wijten.

De regie was uitstekend, de personen werden goed verdeeld in de tooneelruimte, wat vooral in het eerste bedrijf aanleiding gaf, dat het zoo nu en dan ontaarde in een kijkspel, waaronder de tekst onwillekeurig leed.

N. H. K.

Boekverloting!!

President en commissarissen der Societeit Phoenix maken alle leden opmerkzaam op het feit, dat op

Vrijdag 23 Februari

de bekende jaarlijksche verloting van werken uit de boekerij zal plaats hebben.

Deze unieke gelegenheid, om uw boekenschat op eenvoudige wijze te verkrijgen, wordt in Uw warme belangstelling aanbevolen.

De Stem- en Schouwburg-Commissie maakt nogmaals bekend, dat

TOONEELKAARTEN

zijn aan te vragen bij Henk op de Leeszaal.

Kosten voor het nog loopende seizoen tot September a.s. vijftig cent. Pasfoto meenemen.

Gereduceerde prijzen (parterre of parket à f 1.—; balcon à f 0.50) bij voorstellingen in de Koninklijke Schouwburg van het Residentie Tooneel, Het Nederlandsch Tooneel, Tooneelgroep „Het Masker”, en Centraal Tooneel Cees Laseur.

De geldigheid duurt tot September 1940.

Kosten van deze kaarten voor een geheel jaar zijn f. 1.— (van September tot September.)

VOOR RIJN EN MOEZELWIJNEN
•HOFLEVERANCIER•

N.V. HOOGWERFF-CHABOT & VISSER
ROTTERDAM - DEN HAAG - ARNHEM

„OZON”
VOORBURG

R.K.B.

WASSCHEN
STOOMEN

SPECIALITEIT: Hofleverancie
„ECON-TARIEF”
ook voor Heerenwasch.
HET VOORDEELIGST!
Vraagt inlichtingen:
TEL.: HAAG 778011.

Pelikan
Vulpen

doorzichtig
betrouwbaar
f. 11.⁵⁰

GÜNTHER WAGNER, PELIKAN MIJ. N.V.
AMSTERDAM-SINGEL 294

N.V. BROUWERIJ
D'ORANJEBOOM
ROTTERDAM

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier
Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST
Vrouwjutenland 14, Tel. 92, Delft

VOÓR DEN ETEN

ÉÉN **OUDE VLEK”**

DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ „VLEK” & CO DELFT

MENTIO

drukt ook gaarne voor U!